

บทที่ 5

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง(Quasi Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยสรุปเป็นลำดับดังนี้

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

5.1.2 สมมติฐานในการวิจัย

5.1.2.1 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีคะแนนความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตัวเกี่ยวกับการสูบบุหรี่มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5.1.2.2 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะสามารถลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ได้มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5.1.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1.3.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนครขอนแก่น ที่กำลังศึกษาในการศึกษา 2538 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของประชากรที่ศึกษาไว้ดังนี้

1) สูบบุหรี่เป็นประจำทุกวัน

2) เพศชาย

5.1.3.2 กลุ่มตัวอย่างการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยมีลำดับขั้นในการเลือกเพื่อเข้าร่วมการทดลองดังนี้

1) สอบถามอาจารย์ประจำชั้น อาจารย์พยาบาล อาจารย์ฝ่ายปกครอง สารวัตรนักเรียน ผู้นำเยาวชนทางด้านสุขภาพ หารายชื่อและจำนวนนักเรียนที่สูบบุหรี่ ได้จำนวน 22 คน

2) ทบทวนทดสอบระดับการติดยาสูบ โดยใช้แบบทดสอบระดับการติดยาสูบที่น้อย-มากของ นายแพทย์เวทย์ อาริชน โรงพยาบาลทรวงอก จังหวัดนนทบุรี

3) สัมภาษณ์นักเรียนและคัดเลือกไว้เฉพาะที่มีคุณสมบัติดังนี้ ติดหูรี ต้องการเข้าร่วม การทดลองและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกครั้ง ได้จำนวน 16 คนและพบว่าทั้งหมดมีภาวะ ติดหูหรืออยู่ในระดับน้อย

4) ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายนักเรียนที่ได้จากข้อ 3 เข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

5.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล และ เครื่องมือทดลอง ได้แก่

5.1.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบระดับการติด หูหรือน้อย-มากของนายแพทย์เวย์ อาร์ชุน แบบสอบถามความรู้ ทักษะคิดและการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับการ สูบบุหรี่ยังผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามของกวีลารัตน์ เป็นสุจิตร์ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.741 แบบสังเกตพฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างเองโดยให้ผู้สังเกตคือ เพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ที่ผู้วิจัยสร้างเองเพื่อให้กลุ่มตัวอย่าง ตอบหลังการทดลอง

5.1.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จำนวน 9 ครั้งที่ผู้วิจัยสร้างเอง

5.1.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1.5.1 ขออนุมัติเก็บข้อมูลจากผู้อำนวยการโรงเรียนนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

5.1.5.2 มีผู้ช่วยวิจัย 1 ท่าน เพื่อทำหน้าที่ช่วยเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1.5.3 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนดได้ 16 คนสุ่มอย่างง่ายเข้ากลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน

5.1.5.4 กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและข้อเสน�텔วิธีการงด บุหรี่ด้วยตนเอง

5.1.5.5 กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ได้รับข้อเสน�텔วิธีงดบุหรี่ด้วยตนเองอย่างเดียว

5.1.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ศึกษาไปทดสอบเพื่อตอบสมมติฐานของการวิจัย โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.01 และ 0.05 ดังนี้

5.1.6.1 แจกแจงความถี่ ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

5.1.6.2 เปรียบเทียบคะแนนความรู้ ทักษะและการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ The Mann-Whitney U Test

5.1.6.3 เปรียบเทียบความสำเร็จของการลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ The Fisher Exact Probability Test

5.1.7 ผลการวิจัยพบว่า

5.1.7.1 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีคะแนนความรู้ ทักษะและการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับการสูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.7.2 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สามารถลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ได้มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะจากการทบทวนครั้งนี้

5.2.1.1 โรงเรียนควรมียุทธศาสตร์เพื่อสอดส่องดูแลค่านักเรียน ที่ติดยาหรือสารเสพติดอื่นๆ เพื่อแก้ไข ปรับเปลี่ยน พฤติกรรมเหล่านี้รวมทั้งติดตามดูแลจนกว่านักเรียนสามารถงดพฤติกรรมได้อย่างจริงจัง

5.2.1.2 โรงเรียนควรได้จัดนิทรรศการรณรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่ โฆษณาของการสูบบุหรี่อันตรายจากสารในบุหรี่ รวมทั้งวิธีการงดสูบบุหรี่อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อให้ให้นักเรียนได้ตระหนักโทษและพิษภัยของบุหรี่

5.2.1.3 โรงเรียนควรจัดสภาพแวดล้อม บริเวณโรงเรียนให้ปลอดบุหรี่ ไม่เหมาะสมหรือเอื้ออำนวยต่อการสูบบุหรี่

5.2.1.4 โรงเรียนควรจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลายเป็นประโยชน์ตาม ความสนใจและความสามารถของนักเรียน โดยให้มีอาจารย์รับผิดชอบในแต่ละกิจกรรม เพื่อให้ให้นักเรียนใช้เวลากับกิจกรรมเหล่านั้นและไม่สนใจบุหรี่

5.2.1.5 จากการวิจัยพบว่านักเรียนมีความใกล้ชิดและไว้วางใจ กล้าซักถามอาจารย์หมวดแนะแนวมากกว่าอาจารย์ฝ่ายปกครอง ดังนั้นในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานักเรียน ควรจะได้รับการแก้ไขร่วมกันระหว่างอาจารย์หมวดแนะแนวและอาจารย์ฝ่ายปกครอง

5.2.1.6 ผู้บริหารโรงเรียนควรสนับสนุนส่งเสริมให้มีการจัดอบรมครูแนะแนวให้มีความรู้ความสามารถในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอื่น ๆ อีกนอกจากปัญหาพฤติกรรมการสูบบุหรี่ เช่น พฤติกรรมการติดสารระเหย สารเสพติดอื่น ๆ

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.2.2.1 เนื่องจากการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นช่วงใกล้สอบปลายภาคและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมด ซึ่งทำให้ไม่สามารถติดตามผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในระยะยาวได้ว่านักเรียนกลับมาสูบบุหรี่อีกหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะการวิจัยที่จะศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในระยะยาว

5.2.2.2 ควรศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอื่น เช่น พฤติกรรมการหนีเรียน ทะเลาะวิวาท